

24 DAGEN IN CHRISTMAS STREET

ANNIE O'NEIL

24
DAGEN
in
CHRISTMAS
STREET

ADVENTBOEK:
Lees elke dag een hoofdstuk

Vertaling Monica Mulder

 oceaan

Oorspronkelijke titel *Miracle on Christmas Street*. Orion Books,
imprint van The Orion Publishing Group Ltd, Londen

© 2020 Annie O'Neil

© 2026 Nederlandse vertaling Monica Mulder/Nuanxed / Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of
openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van)
deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

*All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.*

Omslagontwerp Villa Grafica

Omslagbeeld © Shutterstock/Adobestock/freepix

NUR 302

ISBN 9789046836651

ISBN 9789046836668 (e-book)

ISBN 9789046836675 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

Voor Tormod, mijn eigen Kris Kringle

Black Friday

367 dagen geleden

Jess zag de lichtgevende kerstman aan de overkant van de drukke winkelvloer. Een plastic exemplaar met knalrode wangen, zijn mollige lijf in een rood pak gestopt, knusjes genesteld tussen berijpt dennengroen, schreeuwerige hulstbessen en felgekleurde sneeuwvlokken. De krans was een en al kitsch. Een glorieuze mix van de allerbeste en allerlelijkste kersttroep ooit gemaakt.

Het was precies wat ze wilde.

Had ze het nodig? Niet echt. Maar daar draaide Black Friday toch niet om? Nu ze erover nadacht: terwijl ze het afgelopen uur opeengepakt tussen een rij chagrijnige koopjesjagers had gewacht tot de beveiligers eindelijk de deuren van Urban Outfitters openzwaaiden, won hebzucht het moeiteloos van gezond verstand. Ontmoedigend? Ja. Iets om je druk over te maken? Mwah. Vandaag zette Jess alles op alles om haar leven er perfect uit te laten zien, in de hoop dat het dan vanzelf ook zo zou gaan voelen. Als ze daar de laatste restjes van haar slinkende bankrekening voor moest gebruiken, dan was dat maar zo. Alleen dan zou dat donkere stemmetje in haar hoofd, dat fluisterde dat alles compleet uit de hand was gelopen, verdwijnen.

Wie had gedacht dat een broodje kaas zoveel ravage kon aanrichten in het leven van een lerares op een elitaire privéschool?

Ze voelde de inmiddels vertrouwde brok achter in haar keel. Maar goed.

Ze gaf de kerstmankrans een veelzeggende glimlach.

Had hij nou... Gaf de kerstman haar nou een knipoog? Was dat geen mooie wending? Die felgekleurde kerstman werkte dus

met haar samen en fleurde haar op met een flinke dosis winkel-enthousiasme nu ze noodgedwongen thuis zat. Ze keek hem strak aan.

Oké, kerstman. Het draait nu om jou en mij, maat.

Zachtjes neuriede Jess 'Have Yourself a Kitschy Little Christmas' terwijl ze zich vastberaden door de menigte wurmde. Het was ieder voor zich, alsof iedereen voor openingstijd al veertien espresso's achterover had geslagen en de winkel in was gestormd om mandjes vol te gooien met trendy kerstballen, gehaakte slingers en mini-cactustuintjes in kerstsfeer, alsof hun leven ervan afhing. Er denderde een vrouw voorbij met een adventskalender vol flesjes gin. Aan de schattige vakjes bungelde een absurd prijskaartje, vast met de hand beschilderd door een maagdelijke Laplander onder het licht van de Poolster. Dat ding kostte bijna net zoveel als een maand huur. Een vorstelijk bedrag voor een paar miniflesjes gin in een houten kerstboom.

Niet dat ze daar iets van vond of zo.

Woonaccessoires zijn belangrijk. Zachte stoffen en precies de juiste spullen konden van een huis een thuis maken. Zij kon het weten. Ze had lang genoeg in een steriel geheel van antraciet, chroom en glas gewoond om precies te weten wat een huis nodig had. (#LevenslesNummerEén: laat je makelaarsvriendje je niet wijsmaken dat het een goed idee is om in de luxe modelwoning van zijn bedrijf te gaan wonen in ruil voor korting op de huur. Geen onderbreken over de verwarming hangen. Nooit.)

Twee stappen vooruit, één achteruit. Het schoot niet echt op. Hoe sneu het ook leek, ze had die krans echt nodig. Het was een symbool. Een soort trofee die haar eraan moest herinneren dat ze haar leven weer op orde kon krijgen. Oké, haar hele toekomst ophangen aan een schreeuwerige kerstmankrans was misschien een tikje gestoord, maar zo werkt een crisis blijkbaar. Soms maken de kleinste dingen het grootste verschil. En in dit geval was dat een extreem kitscherige kerstman.

Na flink wat ellebogenwerk, dat ze morgen gegarandeerd zou voelen, kwam ze eindelijk dichtbij genoeg om 'm te grijpen. Er hing er nog maar één. En die was voor haar.

Een smetteloos gemanicuurde hand verscheen in haar ooghoek. Op elke nagel prijkte een piepkleine, sierlijke kerstbal, perfect gelakt en belachelijk stijlvol. En alle vijf reikten ze naar de kerstman.

Neeeee!

Jess strekte zich uit, vastbesloten om met haar tot op het bot afgeknaagde nagels als eerste die kerstman te grijpen. Zodra ze hem vasthad, voelde ze hoe de andere vrouw ook haar greep verstevigde. Ze keek op en trof de blik van haar rivaal.

O, echt top.

Ze leek precies op een moeder van school. Ex-school? Ze zou het volgende week wel horen, zodra de directeur samen met het schoolbestuur 'de bewijzen' had bekeken. Met moeite slikte ze de knoop in haar maag weg en concentreerde ze zich op wat nu belangrijk was. Ze kon dit. In de lerarenkamer noemden ze dit type vrouw 'Model nummer twee'. Model nummer één was altijd een eerste, jarenlang trouwe echtgenote. Vaak een rechter, bankmanager of een 'keukentafelmiljardair' die fondsenwervingen organiseerde voor het regenwoud of de inheemse bevolking van Papoea-Nieuw-Guinea. Model nummer twee was meestal een tweede, meer verwende en veeleisende vrouw. Ze was bijna altijd getrouwd met een dotcommiljardair of een ouder wordende rockster. Meestal half zijn leeftijd (check), met lange asblonde krullen die verdacht perfect vielen (check), gehuld in Lululemon, een knielange pufferjas rond een klein, strak getraind lijf en Alexander McQueen Runway-platformsneakers of wat er dat seizoen dan ook in de mode was (check). Deze specifieke versie van nummer twee had prachtige ogen. Bijna onnatuurlijk blauw. Azuur? Zeegroen? Gekleurde lenzen. Dat moest haast wel. Niets wat zo perfect was, kon echt zijn. De oceaanblauwe kijkers van

deze vrouw hadden enigszins overhangende oogleden. Als een slang die elk moment kan toeslaan. Haar glimlach, voor zover je hem zo kon noemen, was zo nep dat die vrijwel zeker door een subtiele, maar vast dure cosmetische ingreep permanent op haar gezicht was geplaatst. Haar oogschaduw en eyeliner waren onberispelijk. Haar huid fris en zacht als een perzik. Even twijfelde Jess. Uiterlijk zegt niet alles. Misschien hoorde die glimlach gewoon bij een overspannen stiefmoeder die wanhopig probeerde een perfecte kerst te organiseren voor haar nog maar pas samengestelde gezin vol opstandige pubers.

Jess voelde hoe de krans uit haar handen werd getrokken. De vrouw had duidelijk gemerkt dat Jess' spieren zich tijdelijk verslaptten. Prima. Stik erin, dacht ze. Met haar perfecte, denkbeeldige gezin erbij. De plastic kerstman was van haar.

Jess kneep haar ogen samen. Wat zou ze van deze vrouw vinden op een tienminutengesprek?

Nummer twee was precies zo'n moeder die vond dat Jess 'een duidelijk signaal' moest krijgen omdat ze haar klas niet onder controle had. Nummer twee was niet voor rede vatbaar. Niet voor feiten. Het kon haar niets schelen dat lesgeven niet alleen Jess' levensonderhoud was, maar ook haar roeping. En dat haar leven behoorlijk ingewikkeld zou worden als ze werd ontslagen. Jess had een hekel aan deze Nummer twee. Ze zette zich schrap, haalde diep adem en ging weer vol de strijd aan.

Ze keek omlaag, waardoor de rest van de winkel vervaagde tot een bewegende sneeuwbol vol kerstlampjes en slingers. Ondertussen nam een diepe, bijna lichamelijke vastberadenheid bezit van haar. Die kitscherige kerstman was van háár. Ze had hem verdiend. Echt niet dat Nummer twee haar nóg iets ging afpakken.

'Sorry,' zei Jess, en haar knokkels werden wit van het knijpen. 'Ik denk dat ik 'm eerder had.'

'O nee, sorry,' reageerde de vrouw met een schattig Iers accent (want waren Ierse accenten niet altijd schattig?). 'Het is alleen...

Hij is voor mijn moeder. Mijn bejaarde moeder. In een verzorgingstehuis. Ik weet zeker dat ik hem het eerst zag... als je het niet erg vindt.'

Ja hoor, dat zal wel. Haar moeder kon echt niet ouder dan zestig zijn. Tenzij ze op haar vijftigste was bevallen. En dan nog was de kans dat die 'stokoude moeder' ergens in een verzorgingstehuis lag te verpieteren vrij klein. Jammer hoor, Nummer twee. Volgende keer beter!

'Ik wil niet moeilijk doen,' zei Jess, en ze schudde haar hoofd. 'Maar... mijn neefje ligt in het ziekenhuis.' Haar wangen kleurden rood. Hopelijk zag het eruit als emotie en niet als schaamte om haar eigen leugen. Ze bloosde altijd als ze loog. Ze had helemaal geen neefje. En dat arme verzonnen kind lag ook nergens in het ziekenhuis.

Iets in de blik van Nummer twee verhardde. 'Hoe heet hij?'

Eh... 'Tim.'

'Gewoon Tim?' vroeg Nummer twee, en ze kneep haar ogen nog verder dicht.

Wat was dit? Een kruisverhoor op de kerstafdeling?

'Tiny Tim.'

Shit.

'Ik bedoel... dat is zijn bijnaam. Omdat hij klein is. Hij groeit er vast wel overheen. Dat denken we allemaal. Hij is een echte Green. Net als ik. Tiny Tim Green.'

'Je neefje heet Tiny Tim.' Het was geen vraag. Het was een beschuldiging.

'Klopt.' Jess ging wat steviger staan. Dit ging niet leuk eindigen.

'Mijn moeder heeft vroege dementie,' kaatste Nummer twee terug. 'Al sinds mijn tiende.'

Wat? Nee. Dat kon toch niet? Deze vrouw zat gewoon te liegen, glashard.

'Mijn neefje heeft geen benen. Of nieren.'

Nummer twee trok haar neus op, alsof ze even probeerde te bedenken of dat überhaupt wel bestond. Het kon wel, maar alleen als je dood was. Er trok een onrustig gevoel door Jess' maag, waarin haar latte met nootmuskaatsmaak inmiddels een soort klotsende massa was geworden. Lieg je over stervende kinderen, dan vraag je er eigenlijk om dat de bliksem je treft. Niet echt handig als je zelf nog wil blijven leven. Dubbel zo erg als het bij de moeder van Nummer twee misschien echt waar was en die alleen nog maar een paar restjes herinneringen had, en zo'n foute neon-kerstkrans uit de jaren vijftig de enige manier was om nog één keer dat ene kerstgevoel terug te halen. Opnieuw voelde ze een scherpe brok in haar keel opkomen. O nee, hè. Ze ging toch niet echt huilen? Het was een afschuwelijke week geweest. En die zou waarschijnlijk alleen maar erger worden, maar... ze had de kerstman gevonden. Dat betekende toch iets?

Nummer twee gaf een ruk aan de krans. Ze dacht duidelijk te hebben gewonnen.

Jess trok harder. Ze wilde niet verliezen. Of huilen. De kerstman had naar haar geknipooagd, in vredesnaam!

Nummer twee haalde weer flink uit en probeerde de krans te bemachtigen. Zo hard dat Jess haar evenwicht verloor. Met zwaaiende armen struikelde ze over een vilten avocadokerstbal en viel achterover, recht in het schap met – och, au – kerstcactus-sen. Het zou ook eens niet. Niets zou zoveel pijn doen. Als ze eindelijk zou opstaan, als ze ooit nog op kon staan, zouden er minicactussen aan haar billen, rug en schouders blijven hangen. Haar niet zo dikke winterjas bleek het perfecte cactusspeldenkus-sen. Nummer twee haalde even snel haar schouders op met een blik van 'sorry, maar niet heus' en verdween toen in de menigte. Er kwam een beveiliging aan. Omstanders klikten met hun tong en bespraken niet zo zachtjes hoe hebzucht nergens toe leidt.

Ineens wilde Jess, meer dan wat dan ook, gewoon weg. Weg van de snoeren met chilipeperlampjes en overdreven kerst-

boomversiering. Weg van het gebeuk van winkelend publiek dat over Oxford Street denderde. Weg van alle typisch Londense hoop en dromen om de meest gewilde juf van de glitterelite te worden. Deze gedachte voelde als een onverwachte acupunctuurnaald in haar kont. Ze had verandering nodig. Ze moest zich losrukken van die totaal onrealistische verwachtingen van het leven dat ze dacht te moeten leiden. Er was maar één manier. Ze moest weg uit dat darwinistische overlevingsgedoe hier. Een leven waarin oogcontact gevaarlijk voelde, nieuwe vrienden maken bijna onmogelijk was en je een topsalaris nodig had om ergens te wonen waar je je slipje kon laten drogen... het leek pure sciencefiction. Ze wilde ergens zijn waar... ja, ergens waar ze boos haar huis uit kon stormen, bij de burens kon binnenvallen en kon smeken om een kopje thee. En dat ook gewoon kreeg. Kortom: ergens anders dan in Londen.

1 december

Oké, dit was het dan. Verhuisdag.

Jess voelde de spanning oplopen. Het busje met al haar wereldse bezittingen, dat voor haar reed bij de rotonde aan het begin van haar nieuwe straat, zette net z'n knipperlicht aan. Ze wist niet of het gezonde spanning was of pure paniek. Ze balanceerde nu al een jaar op het randje tussen die twee gevoelens. Vandaag zou ze erachter komen welke van beide de strijd zou winnen.

De verhuishwagen reed haar nieuwe leven tegemoet, alsof er geen vuiltje aan de lucht was. Jess keek om zich heen. Geen verkeer. Ze kon nog terug. Gewoon omkeren en... ja, waarheen eigenlijk? Haar enige optie was de toekomst die ze voor zichzelf had uitgestippeld. Nieuwe stad, nieuw huis, nieuwe baan. Het was dat of... niks. Ze zette haar richtingaanwijzer aan en sloeg af.

Hier was het dan. Het hart van Boughton (uitgesproken als 'Bowtown', als een plaats met een strik erom, had de makelaar haar vrolijk verteld, en niet 'Buffton'). Haar nieuwe thuis voor altijd. Voor hoelang 'voor altijd' tegenwoordig duurde. Een paar straten verderop wachtte een schattige twee-onder-een-kapwoning op haar, vrolijk klapperend met haar pas geschilderde luiken omdat ze er na eindeloos getwijfel eindelijk ging wonen. Helemaal alleen. Om te beginnen aan een gloednieuw ellendig leven als oude vrijster.

'Nou zeg, Jess,' hoorde ze haar moeder waarschuwend zeggen.

Ze herpakte zich. Natuurlijk zou haar leven niet één grote eenzame depressie worden. Het zou juist vol zitten met plezier

en ontdekkingen. Ze zou de oude Jess terugvinden, degene die ze ooit was en weer hoopte te worden. Dat had ze haar ouders ook verteld toen die hun koffers pakten voor hun eigen avontuur. Achteraf gezien... nogal dom. Ze had gewoon eerlijk moeten zijn. Dat ze doodsbang was en wilde dat ze bij haar bleven terwijl ze haar oude leven uitpakte in een nieuw huis. Een week geleden leek het allemaal nog prima te doen, maar nu ze weg waren? Alleen al het idee om de deur van haar nieuwe huis open te doen kreeg een soort soundtrack – eentje vol mineurakkoorden.

Haar longen snakten naar meer zuurstof. Ze kreeg een paniekaanval. Nee, toch niet. Of wel. Ze telde langzaam tot tien... en ademde in. Rustig. Ze was oké. Ze zou van haar nieuwe leven leren houden, precies zoals vrouwen in een gearrangeerd huwelijk van hun man leerden houden. Vooral als de man knap was.

Ze dwong zichzelf om rond te kijken. Een ouderwetse slager, een schattige bakker, een kleine bioscoop waar je wijn kreeg in plaats van popcorn. Wat wil een mens nog meer? Drie perfecte plekken, tussen de gebruikelijke mix van kringloopwinkels, restaurants en kiosken. Maar toch... er was iets anders. Ze kneep haar ogen samen. Het leek hier feestelijker dan in haar herinnering, en ze probeerde te bedenken waarom. Ja. Iets was er veranderd. Het was al half acht, dus het zou al uren pikkedonker moeten zijn. Alles zou dicht moeten zijn, toch? Of... hadden ze hier buiten Londen gewoon koopavond?

Ze trapte op de rem toen het verhuisbusje en een vrachtwagen zich langzaam langs elkaar heen wurmden.

Wacht eens. Ze zag het ineens. Boughton leek net een filmset uit zo'n foute kerstfilm.

Het overdreven kerstgedoe werkte haar op de zenuwen. En toch smolt ze een beetje van al die lichtjes.

De bakker (met belachelijk lekkere kaneelbroodjes) had een gigantisch peperkoeken huis in de etalage gezet. De Chinese

afhaal (nummer vier op haar eisenlijstje) had z'n beslagen raam versierd met wat oude maar nog prima slingers en bij de slagerij hing een bord met 'Bestel nu!' met een rij kalkoenen die de can-can dansten. Boven de straat hing een zee van lichtjes, minder flitsend dan in Londen, maar juist daardoor... gezelliger. Alsof kerst hier nog echt om familie draaide, en niet om elkaar vertrappen voor een Black Friday-deal bij Urban Outfitters.

Haar hart zou een sprongetje moeten maken door de wetenschap dat ze verhuisde naar een plek die de ware kerstgedachte belangrijker vond dan een kitscherige kerstmankrans. Maar eerlijk? Ze voelde het nog niet. Normaal dacht ze al vroeg in december: 'Kom maar op met die maretak!' Dit jaar? Mwah. Dit jaar kon die maretak haar gestolen worden.

De bioscoop kwam in zicht nadat ook zij zich centimeter voor centimeter langs de Hovis-vrachtwagen met daarop een enorme ouderwetse kerstman die een stuk toast at, had gewurmd. Ze wierp een blik op de affiche. Er stond 'It's A Wonderful Life'.

Tuurlijk.

Maar... was het dat ook? Echt? Haar geweldige leven?

Nieuw huis, nieuwe baan, zelfs een nieuw kapsel. Genoeg redenen om superenthousiast te zijn, maar...

Ze wist het niet meer. Sinds haar zelfvertrouwen exact 367 dagen geleden uit haar was gerukt – ja, ze telde de dagen – voelde zelfs haar favoriete feestdag niet meer zo bijzonder. Haar leven al helemaal niet. In Londen voelde kerst als een wedstrijd: wie had de mooiste versiering, kocht het meest en gaf het wildste kerstfeest? Als je al uitgenodigd werd, wat voor haar dus niet gold.

Misschien kon ze alsnog proberen om het leuk te vinden. December zelf kon er tenslotte niks aan doen dat het kerst was. December betekende winterkleding – haar absolute favoriet. Haar zorgvuldig samengestelde 'eerste indruk op verhuisdag'-outfit bestond uit een trui met een vosje erop, waarvan de oortjes

boven haar ribfluwelen tuinbroek uit piepten, opgerolde pijpen boven praktische Chelsea-boots met nepbont, een knalrode muts met een enorme pompon en een gloednieuwe sleutelbos in de zak van haar quasi-plattelands waxjas – een vroeg kerstcadeau van haar ouders, omdat ze er dit jaar niet zouden zijn. Haar eerste kerst in haar eentje.

De waarheid was simpel: deze kerst moest ze zien door te komen. Ze had genoeg te doen: schoonmaken, uitpakken, organiseren. Voor ze het wist zou december voorbij zijn, begon het nieuwe jaar en kon ze eindelijk genieten van haar nieuwe leven in Christmas Street.

Dat hield ze zichzelf in elk geval voor.

Terwijl ze langs winkeliers reed die hun bordjes van ‘open’ naar ‘gesloten’ draaiden, nam ze haar Verhuisdagplan door. Jess was dol op plannen.

Zodra zij en de verhuizers haar nieuwe huis gevonden hadden, zou ze meehelpen haar bij elkaar geraapte spullen naar binnen te sjouwen (half gejat bij haar ouders, half van Ikea). Dat helpen was niet alleen goed voor de endorfine, maar ook voor de rekening – en aangezien haar eerste echte salaris pas eind januari kwam, wilde ze besparen waar het maar kon. Als de bus leeg was, zou ze de verhuysjongens een feestelijke mok warme chocolademelk geven (zat al in een thermosfles op de stoel naast haar, samen met een doos met mokken en wat snacks), ze vrolijk uitzwaaien en dan – met een beetje warrig haar en rozige wangen – de deur dichttrekken, ertegenaan leunen en gelukzalig haar nieuwe huis bewonderen. En dan zou de bel gaan. Natuurlijk. Ze zou opendoen en daar stond hij: een heel knappe (maar niet te knappe) buurman. In een licht versleten klusoverall die precies genoeg van zijn fitte sportschoollichaam liet zien terwijl zijn gereedschapsriem nonchalant om zijn heupen hing. Hij zou zeggen dat hij aannemer was (of misschien een timmerman, daar twijfelde ze nog over) en aanbieden om haar te helpen bij

het in elkaar zetten van haar Ikea-meubels – een bureau, een drankkarretje en een bed, dat ze voor het laatst zouden bewaren. En als ze klaar waren (gezellig kletsend, zonder haar gênante afgelopen jaar te benoemen), zou de lieve oma-achtige buurvrouw van de overkant bij haar huis verschijnen met een welkomstmand vol met nog warme baksels uit de oven.

Hmm. Oké, misschien toch liever alleen de oma met haar mand vol lekkers. Ze kon heus zelf wel haar eigen schroeven in haar eigen... dingen draaien. Of hoe dat ook ging met zo'n bouw pakket. Ze was een basisschooljuf, in vredesnaam. Ze had ooit een complete kerststal gemaakt van wc-rollen en glitter. Dan kon ze ook wel wat hout en metaal in elkaar zetten. Toch? Haar zelfvertrouwen was toch niet zo ver gezakt?

Oeh! Een Ocado-boodschappen-bezorgbusje. Dus zo afgelegen was het hier blijkbaar ook weer niet. Ze nam zich snel in stilte voor om Amanda te appen, haar enige overgebleven juf-vriendin uit Londen. Ze kon haar met een gerust hart laten weten dat ze hier nog steeds gewoon chique dingen kon krijgen als zeekraal, gele bietjes en hippe gembershots. Niet dat ze die ooit kocht, maar Amanda had, licht aangeschoten tijdens hun laatste fles Pinot Grigio bijna een jaar geleden, volgehouden dat het leven buiten Londen verschrikkelijk zou zijn. Waar, had ze gevraagd, zou Jess een cosmo vinden die niet uit een blikje van Marks & Spencer kwam? Amanda hoopte nog steeds dat ze terug zou komen om een frisse start te maken op een andere eliteschool. Maar... dat ging niet. Daarvoor was er te veel gebeurd.

Bovendien had Amanda ongelijk gehad over de cosmo's. Jess had er genoeg gemaakt bij haar ouders, waar ze zich had teruggetrokken na haar nogal pijnlijke ontslag. Best prima eigenlijk. Een beetje bijkomen vlak naast de drankkast, tot haar ouders weigerden de lege flessen wodka en cointreau aan te vullen. En toen verkochten haar ouders ineens hun huis, nadat het twee jaar te koop had gestaan, en vertrokken ze voor hun eerste mis-

sie met Dentists Sans Frontiers (#NietDeEchteNaam). Op dit moment zaten ze waarschijnlijk ergens op de Marshalleilanden, zorgvuldig ingesmeerd met factor negentig-zonnebrand, kiezen te trekken en wortelkanaalbehandelingen uit te voeren. Ongeveer zo ver van de bewoonde wereld als je kunt komen. Vandaar de behoefte aan gratis tandheelkundige zorg.

Ze hadden nog aangeboden om hun plannen aan te passen. Of om haar mee te nemen, als ze dat wilde. Zo lief waren ze wel, maar eerlijk gezegd wilde Jess alleen zijn. Ze had dingen te verwerken en moest haar leven weer een beetje op de rails krijgen. Haar eerste kerst alleen doorkomen zonder zichzelf iets aan te doen.

Ze pakte het pak koekjes van de passagiersstoel en scheurde het open. Wie ooit had gezegd dat een Wagon Wheels-koekje je niet gelukkiger maakte, had duidelijk nooit geleefd.

Jess keek fronsend naar haar spiegelbeeld in de zijspiegel. Haar laatste (en enige?) gewaagde actie in Londen was een bezoek aan Amanda's kapper geweest, met de vraag om een pony à la Claudia Winkleman of Audrey Hepburn. Het resultaat zat er ergens tussenin, maar goed: ze had nu in elk geval iets om te doen met de stijltang die haar moeder haar had gegeven voordat ze naar een plek zonder elektriciteit vertrokken. Het kapsel was haar manier geweest om Amanda te bedanken voor een freelance klusje van een maand, tot haar nieuwe baan begon. Tekstjes schrijven voor de nieuwe producten in een voorjaarscatalogus van een kantoorartikelenbedrijf. Als ze het goed deed, kwam er meer werk. Nu ze toch single was en geen relatiegedoe meer had 's avonds, leek 'vijftig tinten paperclips' ineens haar roeping.

En toen, alsof de rit maar een paar seconden had geduurd, stopte de verhuishwagen. Een arm uit het raam gebaarde dat ze door kon rijden. Voor het eerst ooit sloeg Jess als bewoner Christmas Street in.

Een enorme witte klodder sloeg tegen haar voorruit.

Wat de...?

Ze trok aan de handrem, want als ze zich niet vergiste, was ze net vanuit een heldere sterrennacht een soort bizarre sneeuwstorm in gereden. Ze sprong uit de auto en kreeg meteen iets vol in haar gezicht. Een sneeuwbal?

‘Sorry!’ riep een mannenstem terwijl ze knipperde en sneeuw uit haar ogen probeerde te krijgen. Sneeuw die zich vast leek te klampen aan haar mascara, alsof deze koste wat kost wilde verpesten dat ze er enigszins representatief uitzag voor het geval er echt een knappe buurman langskwam.

Er verscheen een man in beeld en Jess’ hart ging als een gek tekeer. Eerst zag ze zijn schoenen, toen een trendy broek, daarna een mooie gewatteerde jas en... ja hoor. Hij probeerde overduidelijk niet te lachen. ‘Het spijt me, echt,’ zei hij met een warme, bijna zingende stem, waardoor deze bizarre kennismaking ineens een stuk minder erg voelde. ‘We zijn gewoon...’ Hij draaide zich om en spreidde zijn armen alsof hij de deuren van een magisch koninkrijk opengooide – en eigenlijk deed hij dat ook.

Het sneeuwde in Christmas Street. Grote, dikke, zachte vlokken dwarrelden naar beneden vanuit de sterrenhemel. Eh... sterrenhemel? Kon het überhaupt sneeuwen als...

Nog een man kwam aanrennen – slank, Aziatisch en echt knap. Hij sloeg zijn arm om het middel van man nummer één. ‘O mijn god, het spijt ons echt zo erg.’ Zijn blik schoot naar het verhuisbusje dat achter haar auto stond te draaien. ‘Ben jij de nieuwe van nummer 14?’

‘Ja?’

Jess wist het antwoord op die vraag gewoon, dus waarom klonk ze zo onzeker?

‘Wij zijn Kai en Rex.’ De Aziatische man ondersteunde zijn woorden met wilde handgebaren. ‘Rex kan voor geen meter gooien. Gaat het? We sturen wel bloemen. We hebben een bloe-